

Den nye italienske Straffelov.

Af Politiadvokat AAGE LOTINGA

I

Fra og med 1. Juli 1931 er den nye italienske Straffelov af 19. Oktober 1930 traadt i Kraft, og Verden er blevet et betydeligt og bemærkelsesværdigt Lovgivningsarbejde rigere. Italiens nye »*Codice Penale*« er ikke alene et typisk Produkt af den Nations Aand, der har skabt den, men er det første Lovværk paa Strafferettens Omraade, der i saa fremtrædende Grad er præget af mange af Verdenskrigens nationale og politiske Problemer, at ingen Dyrker af Strafferetsvidenskaben vil kunne undgaa før eller senere at beskæftige sig dermed.

Med Hensyn til den nye Straffelovs Forhistorie vil det være Læserne af nærværende Tidsskrift bekendt — bl. a. gennem en større Afhandling i 1927 af nuværende Højesteretssagfører, Dr. jur. Hartvig Jacobsen — at der ved et kgl. Dekret af 14. September 1919 blev nedsat en Kommission med den Opgave at udarbejde et Udkast til en revideret italiensk Straffelov. Kommissionen, der udelukkende blev sammensat af Tilhængere af den positivistiske Skole med *Ferri* som Formand, offentliggjorde i April 1921 det første Resultat af sine Arbejder, nemlig Udkastet til Straffelovens almindelige Del. Dette Udkast var navnlig bemærkelsesværdigt ved sit Brud med det hidtil almindeligt gældende Tilregnelser- og Tilregnelighedsbegreb, idet det i Stedet herfor indførte det saakaldte Farlighedsprincip, i Henhold

til hvilket enhver bliver ansvarlig for sine Forbrydelser eller farlige Handlinger, ogsaa den sindsyge og den mindre-aarige. Endvidere foresloges i Udkastet en Række Straffe, de saakaldte *sanzioni*, med en dybtgaaende Individualisering som Formaal.

Udkastet til den specielle Del naaede aldrig at se Dagens Lys. Et godt Aars Tid efter Offentliggørelsen af det foran nævnte Udkast til den almindelige Del ændrede »Sortskjorterne«s March mod Rom som ved et Trylleslag Italiens politiske og nationale Fysiognomi. Mussolini dannede sin fascistiske Regering, og i Kraft af et kgl. Dekret af 24. December 1925 blev der nedsat en ny Kommission med det Formaal for Øje at revidere den bestaaende Straffelovgivning. Formand i Kommissionen blev en af den klassisk-juridiske Skoles mest fremtrædende Repræsentanter, den nuværende Kansler og Justitsminister *Rocco*, og den nu ikrafttraadte Lov er Resultatet af denne Kommissions Arbejde. Samtidig med Vedtagelsen af denne nye Straffelov vedtoges under samme Dato en ny Lov vedrørende Strafferetsplejen.

Den nye italienske Straffelov er et meget omfangsrigt Arbejde, af imponerende Struktur, metodisk, grundigt og med en udmærket Systematik. Selve Lovsproget er klart, enkelt og frit for selv det svageste Spor af Kancelli-Stil. Lovens meget fyldige Motiver afgiver overordentlig interessant Læsning, dels fordi det virker ejendommeligt i Motiverne til et moderne Lovgivningsarbejde at se gamle filosofiske Begreber blive taget op til ny Debat, dels fordi de paa en utvetydig og koncis Maade gør Rede for Fascismens Indstilling overfor de strafferetlige Problemer. Motiverne bærer iøvrigt tydeligt Præget af at være affattet af *Rocco* personlig. Det fastslaas i disse, at »*il codice penale*« er udgaaet af selve Fascismens Filosofi — et nyt socialt, politisk, etisk og religiøst Tankesystemt. Herefter er Staten en Enhed, en sluttet Organisme, saavel socialt som politisk, etisk og etnisk. Staten er ikke at betragte som den rent aritmetiske Sum af de Individier og Klasser, hvoraf den er sammensat,

men som et Produkt af disse, en Syntese, en selvstændig Organisme, hvis Tilværelse og Fremtid rækker ud over alle Enkeltindivers nuværende og fremtidige Existens. Staten er alt, Individet intet — dersom deres Interesser krydses. Det er den antike Statside i moderne Form, modsat Manchester Liberalismen, Machiavelli og hans »*Principe*« stillet op mod det 18. Aarhundredes Oplysnings-Filosofier og deres Encyclopædi. Den franske Revolutions Lære om Menneskerettighederne maa vige for Statens ubøjelige Krav om Enhed. I denne Forbindelse foretager Motiverne ogsaa et Opgør med Fortidens Naturrets Filosofer. Rousseaus Idé om en »*contrat social*«, hvorefter Individerne i Kraft af en Art Aftale har lagt den forsvarende, den hævnende og straffende Magt i Statens Hænder, fejes til Side. Statens Herskermagt er ikke afhængig af Enkeltindiversernes For-godtbefindende, men uadskillelig født med og knyttet til selve Begrebet Stat (*jus glavi*).

Den nye Straffelov har forkastet det positivistiske Udkasts Forslag om en Ændring af Skyldbegrebet og fastholder det nu traditionelle Skyldbegreb baade med Hensyn til Tilregnelser og Tilregnelighed som Grundlag for det strafferetslige Ansvar. Idet Motiverne knæsetter Indeterminismen, vender de sig hvast mod den antropologiske Skoles »materialistiske Fatalisme«, der reducerer de menneskelige Handlinger til »blinde og brutale Følger af en mystisk Lov, der virker lige saa uimodstaaelig paa Menneskets Vilje som Tyngdeloven paa dets Legeme«. En Straffelov, hedder det i Motiverne, som nægter at anerkende Princippet om den frie Vilje og Menneskets Evne til derigenne at bestemme sine egne Handlinger, vilde være en Lov, der gjorde sig til Umoralitetens Forkynder (*un codice banditore di immoralità*) og udrydde enhver Forskel mellem godt og ondt, Fortjeneste og Mangel paa Værd, Dyd og Last, Uskyld og Skyld.

Den nye italienske Straffelov fastsætter 3 Tilregnelser-former: *Dolo* = Forsæt. *Delitto preterintenzionale* = de ud over det egentlige forbryderiske Forsæt rækkende Følger

af den straffbare Handling. *Colpa* = Uagtsomhed. Indstillingen overfor Sindsyge og »Taaber« stemmer overens med den nugældende danske Straffelovs Regler. Karakteristisk for Italienernes Indstilling overfor Misbruget af stærke Drikke er det, at Handlinger iflg. §§ 91 og 95 er straffri, naar de begaas under en tilfældig og uforsællig eller ved force majeure paadraget Rus af saadan Styrkegrad, at den paagældende i Gerningsøjeblikket har manglet den fulde Bevidsthed. I det Tilfælde, at Rusen kun har formindsket Tilregneligheden, anvendes en forholdsmæssig ringere Straf. Disse Bestemmelser skyldes den italienske Nations overvejende Soberhed overfor berusende Drikke, saaledes at en Beruselse i Almindelighed betragtes som noget af et »Ulykkestilfælde«. Omvendt anses den frivillige Beruselse med det Formaal at stimulere sig selv til at begaa en Forbrydelse for en skærpene Omstændighed; det samme gælder, naar Forbrydelsen begaas af en Vanedranke. Personer, der lider af kronisk Forgiftning af Alkohol eller som Følge af overdreven Nydelse af narkotiske Midler, falder derimod ind under de foran nævnte mildere Paragrafer. Iflg. § 96 er Handlinger straffri, naar de begaas af en dovstum, dersom denne fysiske Lidelse i Gerningens Øjeblik har virket særlig hæmmende paa den paagældendes Bevidsthed. Handlinger, begaaet af unge Mennesker i Alderen mellem 14 og 18 Aar, er undergivet forholdsmæssig ringere Straf end den, der er forskyldt, naar Handlingen begaas af voksne Personer. Handlinger, begaaet af Børn, der endnu ikke er fyldt 14 Aar, er straffri.

I §§ 99--109 tager Loven Stilling til 4 forskellige Forbryder-Kategorier, nemlig: 1) *Recidivister*, 2) *Vaneforbrydere*, 3) *professionelle Forbrydere* og 4) *Personer, der røber Tilbojelighed til at begaa Forbrydelser*.

Som *Recidivist* anses den, der efter en Gang at være blevet domfældt for en Forbrydelse, atter findes skyldig i en ny Forbrydelse, uanset om denne er af en anden Art end den tidligere begaaede. *Recidivister* anses med forhojet

Straf, der varierer under Hensyn til, om det er en fra den tidligere forskellig Forbrydelse, samme Art Forbrydelse, eller om den nye Forbrydelse er begaaet indenfor et vist Tidsrum efter Udstaaelsen af den sidst forudgaaende Straf.

For *Vaneforbryder* erklæres den, som efter indenfor et Tidsrum af 10 Aar at være straffet med tilsammen over 5 Aars »reclusione« (Fængsel) for tre forskellige, forsættelig begaaede Forbrydelser af samme Art, paany indenfor et Tidsrum af 10 Aar efter Udstaaelsen af den sidste Straf kendes skyldig i ny Forbrydelse af sammen Beskaffenhed.

Som *professionel Forbryder* anses den, som foruden at opfylde Betingelserne for at erklæres for Vaneforbryder, paa Grundlag af det under Sagen oplyste angaaende hans Livsvandel m. m., skønnes helt eller delvis at leve af Udbyttet af sine Forbrydelser.

Som *havende Tilbøjelighed til at begaa Forbrydelser* anses den Person, der — selv om han ikke er Recidivist, Vaneforbryder eller professionel Forbryder — gør sig skyldig i Drab eller alvorligere Legemskrænkelser, naar det efter det under Sagen oplyste maa skønnes, at han har et særligt forbryderisk Sindelag.

Overfor de her nævnte 4 Kategorier af Forbrydelser hjemler Loven, foruden den for de særskilte Forbrydelser fastsatte Straf, Sikkerhedsforanstaltninger.

I Henhold til Loven er de straffbare Handlinger delt i to Klasser, nemlig »*delitti*« eller egentlige Forbrydelser og »*contravvenzioni*« eller Forseelser.

Dødsstraffens Genindførelse er et af de bemærkelsesværdigste Momenter ved den nye italienske Straffelov. Den blev afskaffet ved Vedtagelsen af den forrige italienske Straffelov af 1889 forsaavidt angaar den borgerlige Strafferets Omraade og blev kun bevaret i Straffeloven for Krigsmagten, omend den i Krigstider ogsaa kunde eksekveres paa civile Personer, der under en eller anden Form krænkedes Krigslovene.

Under det fascistiske Styre dukkede Dødsstraffen atter op i Loven om Statens Sikkerhed af 25. November 1926, men blev dog betragtet som en ekstraordinær Forholdsregel. Motiverne taler da ogsaa deres tydelige Sprog om de stærke Meningsforskelle, der har gjort sig gældende saavel i som udenfor Kommissionen angaaende dette vigtige strafferetlige Problem; og den Omstændighed, at selv Thomas d'Aquino manes frem af Graven med sin *summa theologica* for at kaste sit Lod i Vægtskaalen til Fordel for Dødsstraffen, viser, at det har været nødvendigt at bringe alle Argumenter i Marken. Ikke uden Interesse er det, at Motiverne særdeles indgaaende imødegaar den hidtil gældende Opfattelse af den berømte *Beccarias* Syn paa Dødsstraffen. Denne blev jo i det 18. Aarhundrede regnet for den mest fremtrædende Repræsentant for Dødsstraffens Modstandere; men i Motiverne paapeges det ved Citater af *Beccarias* eget Værk »*Dei delitti e delle pene*«, at *Beccaria* ganske vist i det store og hele var en decideret Modstander af Dødsstraffen, men at han ikke desto mindre indrømmede dens Berettigelse i visse Tilfælde, derunder navnlig dersom den overfor visse Forbrydelser er det eneste fyldestgørende generalpræventive Mittel. Og ikke uden *Malice* henledes Opmærksomheden paa, at blandt de Personer, som i det 18. Aarhundrede hørte til Dødsstraffens mest fremtrædende teoretiske Bekæmpere, fandtes *MARAT* og *ROBESPIERRE*. I en Række tættrykte Spalter gennemgaas de talrige Argumenter, der i Tidernes Løb er fremsat imod Dødsstraffen, derunder ogsaa Argumentet om, at en Justitsforbrydelse er fuldkommen uoprettelig, naar Ofret for denne ikke længere lever; men det fascistiske Synspunkt bliver det afgørende: Statens ubetingede Ret til med ethvert Mittel at forsvare sig mod den, der truer Samfundets Sikkerhed, maa som en Selvfølgelighed ogsaa hjemle den Adgang til at benytte Dødsstraffen overfor særlige farlige Individier¹⁾.

1) Justitsminister *Rocco* uddyber iøvrigt disse Betragtninger i en Artikel „*La pena di morte nel nuovo codice penale italiano*“ i November-Hæftet for 1930 af Tidsskriftet »*Gerarchia*«.

Dødsstraffen anvendes først og fremmest overfor en Række Forbrydelser imod Statens Sikkerhed, saasom Højforræderi (§§ 241, 242, 243, 248 og 253) samt for forskellige andre Handlinger, der er beskægtede hermed. Her skal f. Eks. nævnes Tyveri, Forfalskning, Tilintetgørelse eller Robelse af hemmelige Dokumenter under Forhold, der medfører, at Statens Forberedelse til Krig eller militære Ydeevne hæmmes (§§ 255 og 256). Under Dødsstraffen falder endvidere militær og politisk Spionage mod den italienske Stat i Krigstid, væbnet Opstand, oprørske Plyndring i Forbindelse med Drab, fuldbyrdet Anstiftelse af Borgerkrig samt Attentat paa Kongens, Dronningens, Kronprinsens, Regentens, Ministerpræsidentens og fremmede Statsoverhoveders Liv. I hvor høj Grad Krudtrøgen fra Verdenskrigen endnu svæver over de krigshærgede Lande og præger Lovgivningen, saaledes at Hensynet til Statens urokkelige Sikkerhed kræver den yderste Strenghed, illustreres af, at § 287 hjemler Dødsstraf for den, der i Krigstid tilriver sig politisk eller militær Magt. I det store og hele er det saaledes hovedsagelig for politiske Forbrydelser, at Dødsstraffen bringes i Anvendelse; men ogsaa for Forbrydelser af anden Karakter, navnlig almenfarlige, er der i flere Tilfælde fastsat Dødsstraf. § 72 fastsætter saaledes Dødsstraf for den, der har gjort sig skyldig i flere Forbrydelser, af hvilke der for hver enkelt er hjemlet Tugthusstraf¹⁾. § 422 fastsætter Dødsstraf for den eller dem,

¹⁾ Altsaa en særlig kraftig Form for absolut Kumulation. I Motiverne fremhæves det, at Dødsstraffen ikke blot skal baseres paa det subjektive Hensyn til Forbryderens Farlighed, men ogsaa paa det objektive Hensyn til Forbrydelsernes Farlighed og den yderlige Omstændighed, at den paagældende har begaaet flere af disse.

Løvrigt indtager Loven følgende Stilling til Kumulationsprincippet: I Tilfælde af Sammenstød mellem en enkelt Forbrydelse, for hvilken der er hjemlet Tugthusstraf (der jo altid er paa Livstid), og en eller flere andre Forbrydelser, for hvilken eller hvilke der er hjemlet Fængsel, vil Tugthusstraf være at anvende med den Skærpelse at Domfældte holdes isoleret ogsaa om Dagen i et Tidsrum

der foranstalter ikke-politiske Uroligheder i roverisk Hensigt med Blodsudgydelse, dersom dette medfører Døden for flere Personer. § 438 fastsætter Dødsstraf for den, der forårsager Epidemi med flere Dødsfald til Følge ved Udbredelse af smitsomme Baciller. § 439 hjemler Dødsstraf for den, der forgifter Vand eller til Næringsmidler bestemte Produkter, forinden disse kommer ud i Omsætningen og derved forårsager fleres Død, Og endelig hjemler § 576 Dødsstraf for Manddrab under visse skærpende Omstændigheder.

Efter Genindførelsen af Dødsstraffen bliver Straffene efter den nye Lov for *delittis* eller egentlige Forbrydelsers Vedkommende følgende:

1. Dødsstraf (*pena die morte*)
2. Tugthus (*ergastolo*)
3. Fængsel (*reclusione*)
4. Pengebod (*multa*).

For *contravvenzioni* eller Forseelsers Vedkommende er Straffene:

1. Hæfte (*arresto*)
2. Bode (*ammenda*)

Dødsstraffen eksekveres ved Skydning (*fucilazione*), men ikke offentligt, medmindre Justitsministeriet i særlige Tilfælde bestemmer anderledes.

Tugthusstraffen idømmes paa Livstid og udstaas i der-

fra 6 Maaneder til ikke over 4 Aar. Dersom forskellige Forbrydelser hver især vil være at straffe med tidsbestemt Fængsel, anvendes fuld Kumulation, saaledes at Dommen kommer til at lyde paa en Straffetid, der svarer til den samlede Straffetid for hver af de enkelte Forbrydelser. Dersom den forskyldte Straf for en eller flere af Forbrydelserne er Fængsel i ikke under 24 Aar, vil Tugthusstraf være at anvende. Dersom der for hver enkelt af de begaaede Forbrydelser er hjemlet forskellige Arter af Frihedsberøvelse (bortset fra Tugthusstraf), vil hver af disse enkelte Straffe være at idømme i sin fulde Udstrækning. Ogsaa med Hensyn til Bøder anvendes absolut Kumulation.

til særlig indrettede Anstalter med Arbejdstvang og Isolering om Natten. Det er en Mildnelse af det hidtidige System, naar man her har indført Arbejde paa Fællesstuer, modsat tidligere Tidens livsvarige Indespærring i Enecelle Dag og Nat¹⁾. Tugthusfanger, som har afsonet mindst 3 Aar af den dem idømte Straf, kan faa Adgang til Friluftsarbejde. Justitsministeriet kan bestemme, om Udstaelsen af Tugthusstraf skal finde Sted i en Koloni eller anden oversøisk Besiddelse. I sidstnævnte Tilfælde kan der gives Domfældte Adgang til Friluftsarbejde allerede inden Udløbet af de foran nævnte 3 Aar.

Fængsel idømmes fra 15 Dage til 24 Aar. Straffen udstaas i dertil særligt indrettede Anstalter med Arbejdstvang og Isolering om Natten. Fanger, der har udstaaet mindst 1 Aar af den dem idømte Straf, kan faa Adgang til Friluftsarbejde. Ogsaa for Fængselsstraffenes Vedkommende er Justitsministeriet bemyndiget til at bestemme, at disse skal udstaas i en Koloni eller anden oversøisk Besiddelse; i dette Tilfælde kan Fangen ligeledes faa Adgang til Friluftsarbejde paa et tidligere Tidspunkt end det ellers fastsatte.

Pengebøden, der tilfalder Statskassen, kan fastsættes fra et Beløb paa 50 Lire til et Beløb paa 50,000 Lire. Naar Forbrydelsen skyldes Vindesyge, kan Retten — dersom der i den paagældende Paragraf kun er fastsat Fængselsstraf — som Tillægsstraf idømme en Bøde paa indtil 20,000 Lire. Dersom en i Loven fastsat Bødestraf maa anses for virkningsløs paa Grund af den skyldiges økonomiske Kaar, har Retten Adgang til at forhøje Bøden indtil det tredobbelte af det i Loven fastsatte Maksimum.

Hæfte idømmes fra 5 Dage til 3 Aar og udstaas i dertil særligt indrettede Anstalter med Arbejdstvang og Isolering om Natten. Der gives den til Hæfte domfældte særlig Adgang til forskellige Arter af Arbejde under Hensyntagen til hans Anlæg og tidligere Beskæftigelse.

¹⁾ Jfr. Bemærkningerne om Kumulation i Fodnoten Pag. 221 og 222.

Bøde idømmes fra 20 til 10,000 Lire og tilfalder Statskassen. Ogsaa her hjemles der Retten Adgang til at forhøje Bøden indtil det tredobbelte af det i Loven fastsatte Maksimum, dersom den paagældendes økonomiske Forhold ellers skønnes at gøre den lovhjemlede Bøde virkningsløs.

Til disse Hovedstraffe slutter sig en Række Bistraffe, der for *delittis* Vedkommende er følgende:

1. Udelukkelse fra Embeder og offentlige Tillidshverv.
2. Forbud mod at udøve visse Bestillinger eller Næringer.
3. Frakendelse af borgerlige Rettigheder.
4. Fortabelse af Retten til at oprette Testamente samt Ugyldiggørelse af Testamente, oprettet forinden Domfældelsen.
5. Fortabelse eller Suspension af Forældremyndighed og andre Familierettigheder.

Som Bistraf for *contravvenzioni* er hjemlet Suspension af Retten til at udøve en Bestilling eller Næring.

Fælles som Bistraf for saavel *delitti* som *contravvenzioni* er Offentliggørelse af Dommen.

Sikkerhedsforanstaltninger (*misure amministrative di sicurezza*) er hjemlet gennem en Række detaljerede Bestemmelser. De kan iflg. § 199 og § 202 kun bringes i Anvendelse overfor socialt farlige Personer, der har gjort sig skyldig i en i Straffeloven som Forbrydelse betegnet Handling. Til de socialt farlige henregnes ogsaa Personer, hvis Handlinger efter de almindelige Tilregnelser- og Tilregnelighedsregler vilde være straffri, naar det skønnes sandsynligt, at de vil begaa nye Lovovertrædelser. En som socialt farlig karakteriseret Person kan undergives Sikkerhedsforanstaltninger, uanset at han forinden er idømt og har udstaaet Straf for den paagældende Forbrydelse.

Sikkerhedsforanstaltningerne er inddelt i to Grupper, nemlig:

1. Foranstaltning overfor Personen.
2. Økonomiske Sikkerhedsforanstaltninger.

Indenfor den første Gruppe skelnes der atter mellem detentive og ikke-detentive Foranstaltninger. De detentive Sikkerhedsforanstaltninger er følgende:

1. Anbringelse i Landbrugskoloni eller Arbejdshus.
2. Anbringelse i en Syge- og Bevogtningsanstalt (*casa di cura e di custodia*).
3. Anbringelse i en Kriminal-Sindsygeanstalt (*manicomio giudiziario*).
4. Anbringelse paa en Kriminal-Opdragelsesanstalt (*reformatorio giudiziario*).

De ikke-detentive Sikkerhedsforanstaltninger er:

1. Forsorg (*libertà vigilata*).
2. Forbud mod Ophold i visse Kommuner eller Provinser.
3. Forbud mod at indfinde sig i Beværtninger eller andre offentlige Steder, hvor der udskænkes spirituøse Drikke.
3. Udvisning af Udlændinge.

I Landbrugskolonier og Arbejdshuse anbringes Vaneforbrydere, professionelle Forbrydere, Personer med Tilbojehed til at begaa Forbrydelse samt enkelte andre Lovovertrædere. Minimumsopholdet er for Vaneforbrydere 2 Aar; for professionelle Forbrydere 3 Aar; for Personer med forbryderiske Tilbojeheder 4 Aar. De forskellige Kategorier af Forbrydere holdes afsondret i særlige Afdelinger.

I Syge- og Bevogtningsanstalterne anbringes Lovovertrædere, der paa Grund af formindsket Tilregnelighed iflg. Loven vil være at anse med forholdsmæssig ringere Straffe. Minimumstiden er 1 Aar. I Tilfælde, hvor Loven for den paagældende Forbrydelse hjemler Dødsstraf, Tugthusstraf eller Fængselsstraf paa ikke under 10 Aar, er Minimumsopholdet dog fastsat til 3 Aar.

Minimumstiden for Ophold i en Kriminal-Sindsygeanstalt er 2 Aar. Dersom Straffen for den begaaede Forbrydelse er Dødsstraf eller Tugthus, er Minimumstiden dog 10 Aar.

Dersom den ved Loven hjemlede Straf er Fængselsstraf paa ikke under 10 Aar, er Minimumstiden 5 Aar¹⁾.

Kriminal-Opdragelsesanstalterne er udelukkende bestemt til Anbringelse af mindreaarige Lovovertrædere i Alderen mellem 14 og 18 Aar. Minimumsopholdet er her 1 Aar. Dersom en mindreaarig, der endnu ikke er fyldt 14 Aar, gør sig skyldig i en Forbrydelse af særlig alvorlig Karakter, kan Retten bestemme, at han skal anbringes paa en saadan Anstalt. Dersom den begaaede Forbrydelse vilde have medført Dødsstraf, Tugthusstraf eller ikke under 3 Aars Fængsel for en voksen og tilregnelig Person, bliver Minimumstiden 3 Aar.

De økonomiske Sikkerhedsforanstaltninger er:

1. Sikkerhedsstillelse for god Opførsel.
2. Konfiskation af det ved Forbrydelsen erhvervede Udbytte eller de til Forbrydelsens Udførelse anvendte Genstande.

Konfiskation af det ved Forbrydelsen indvundne Udbytte finder dog — selvfølgelig — ikke Sted, dersom den bestjaalne, bedragne eller paaa anden Maade forurettede er Myndighederne bekendt.

II.

Den specielle Del udmærker sig ligesom den almindelige Del ved en fortrinlig Systematik og velovervejet metodisk Gruppering af de forskellige Forbrydelsesbegreber. Da nærværende Fremstilling ikke tilsigter en minutios Gennemgang af hele Loven, skal her ikke kommes nærmere ind paa Bestemmelserne vedrørende almindelige Forbrydelsesbegreber som Tyveri, Bedrageri, Manddrab, Legemskrænkelser og lign., idet den nye italienske Straffelov paa

¹⁾ Loven udtaler sig besynderligt nok ikke om Spørgsmaalet om Løsladelse inden Udløbet af de anførte Tidsfrister i Tilfælde af Helbredelse.

disse Omraader hverken i Principerne eller med Hensyn til Straffebestemmelserne i nævneværdig Grad afviger fra den almindelige europæiske, herunder den danske Straffelovgivning. Derimod vil der være Grund til at fremhæve en Række Forbrydelsesbegreber og Straffebestemmelser, der paa særlig markant Vis karakteriserer den umaadelige Indflydelse, Verdenskrigen og Italiens genvakte stærke nationale Bevisthed har haft paa dette Lands nyere Lovgivning.

Allerede under Omtalen af Dødsstraffen blev nævnt en Række Forbrydelser af politisk Karakter, hvoraf det fremgaar, at Bestemmelserne vedrørende Forbrydelser mod Statens Sikkerhed er af langt større Omfang og langt viderekækkende end f. Eks. i vor egen Lovgivning. Yderligere interessant er det at se en Række nye Begreber holde deres Indtog i Italiens nye Straffecodex.

»*Defailismen*«, dette fra Verdenskrigens Tid saa velkendte Begreb, har fundet sin faste Plads i Loven. § 265 fastsætter Straffe varierende fra Fængsel i ikke under 5 Aar til Tugthus for den, der gør sig skyldig i *disfattismo politico* ved i Krigstid at udsprede eller videregive Rygter eller falske Meddelelser eller overdrevne eller tendentiose Beretninger, som kan alarmere Offentligheden, deprimere den offentlige Stemning eller paa anden Maade svække Nationens Modstandskraft overfor Fjenden. § 287 fastsætter Straf indtil ikke under 15 Aars Fængsel for *disfattismo economico*, den Forbrydelse, der bestaar i, at man i Krigstid ved Børsmanipulationer svækker Kurserne for Veksler, Obligationer, Statspapirer og Aktier paa saadan Maade, at Nationens Modstandskraft overfor Fjenden derved nedsættes ¹⁾.

I §§ 270 og 274 samt tilstødende Paragrafer hjemles Straf for Personer, der stifter eller som Medlem indtræder i Foreninger, der til Formaal har ved Magt at gennemføre

¹⁾ Iøvrigt indeholder Lovens § 501 Straffebestemmelser vedrørende svigagtige Børsmanipulationer svarende til den nye danske Straffelovs § 296.

Klasse-Diktatur, samt for Personer, der slutter sig til internationale Foreninger uden den italienske Regerings Tilladelse. § 275 gør det til en strafbar Handling, der kan medføre Fængselsstraf paa indtil 1 Aar, at modtage fra en Stat, der er i Krig med Italien, akademiske Grader eller Værdigheder, Titler, Ordenstegn eller andre Hædersbevisninger. § 290 fastsætter Straf for den, der offentlig forhaaner Kronen, Regeringen, det fascistiske Storraad eller den lovgivende Forsamling. § 291 hjemler Fængselsstraf paa indtil 3 Aar for den, der offentlig haaner den italienske Nation, og § 292 fastsætter lignende Straf for den, der overhovedet forhaaner det italienske Flag eller noget andet nationalt Emblem.

Det fascistiske Italiens ubøjelege Krav om ubetinget Loyalitet og Respekt overfor ikke blot Regeringsmagten, men ogsaa Øvrigheden, giver sig ogsaa Udtryk i § 385, der gør det til en strafbar Handling at undvige efter en lovlig foretagen Anholdelse eller Fængsling. Det vilde kræve for megen Plads at foretage en detailleret Gennemgang af de mangfoldige andre Paragrafer, der fastsætter Straf i Tilfælde, hvor den enkelte Borger er Myndighedernes Paabud overhørig eller undlader at opfylde med Myndighederne indgaaede Overenskomster. Som Eksempel kan dog her anføres § 355, der med en Straf paa indtil Fængsel i 3 Aar samt Bøde anser den, der ikke opfylder en med Staten eller anden offentlig Institution indgaaet Kontrakt.

Ikke uden Interesse er § 330, der gør det til en strafbar Handling for Tjenestemænd at strejke. Straffen herfor er Fængsel i indtil 2 Aar og for Strejkeledernes Vedkommende i indtil 5 Aar.

Forstyrrelser af Arbejdshfreden i Form af Strejker eller Lockouter er som bekendt allerede for nogle Aar tilbage forbudt gennem en særlig Lovgivning. Ogsaa i den nye Straffelov er optaget Bestemmelser i saa Henseende, hvorved Arbejdsstandsninger, foraarsaget saavel af Arbejdsgivere som af Arbejdere, gøres til strafbare Handlinger

(Kapitel VIII). Brud paa kollektive Aftaler anses ligeledes i Henhold til det nævnte Kapitel med Straf.

Forbrydelser mod Racens Integritet og Sundhed (*delitti contro la integrita e la sanita della stirpe*) er en typisk fascistisk Nydannelse paa Forbrydelsesbegrebernes Omraade. Bestemmelserne herom findes i Kapitel X (§§ 545—555). De Forbrydelser, der falder ind under dette Begreb er Fosterfordrivelse, Fremkaldelse af Sterilitet, Forebyggelse af Fødsler og Propaganda for »frivilligt Moderskab« (*pratiche contro la procreazione*) samt Udbredelse af veneriske Sygdomme. I Motiverne fremhæves det udtrykkeligt, at de her anførte Forbrydelser frem for alt maa betragtes som rettet mod Nationens Interesser som en etnisk Enhed, der uden Hensyn til Enkellindividernes Ønsker har Krav paa Bevarelsen af Nationens eller Racens Fortsættelse ud i Fremtiden. I Henhold til denne Betragtning fastsætter Loven Straf saavel for den Kvinde, der lader sit Foster fordrive, som for den der hjælper hende dermed. Dersom Fosterfordrivelsen foretages paa en Kvinde uden hendes Samtykke, kan Straffen stige indtil 12 Aars Fængsel. Dersom Fosterfordrivelsen foretages med den paagældende Kvindes Samtykke, eller hun selv fordriver sit Foster, anses hun med en Straf paa indtil 5 Aars Fængsel. Straffen kan dog nedsættes indtil en Trediedel af den fastsatte, dersom den paagældende Kvinde har fordrevet eller ladet sit Foster fordrive af Frygt for Vanære. I en Tid, hvor der herhjemme staar en saa haard Kamp om Fosterfordrivelses-Spørgsmaalet, er det af ikke ringe Interesse at se, hvorledes man i Italien i en national Genfødelestid betragter denne Form for Forbrydelse.

I Motiverne drages der meget skarpt til Felts imod den Hang til frivillig Sterilisation, der er ved at gribe om sig i forskellige europæiske Lande og i De forenede Stater, ikke mindst, naar Sterilisationen gennemføres paa en saa-

dan Maade, at Evnen til coitus bevares. Motiverne bruger her de stærke Ord, at denne Fremgangsmaade »byder Egoisterne og de lastefulde en særlig Tiltrækning samtidig med, at den frembyder en ny Fare for Racens Bestaaen«.

Den der offentlig gør Propaganda for Ødelæggelse af Avleevnen, anses med indtil et Aars Fængsel.

Hør bevares som et Forbrydelsesbegreb i Loven (§§ 559 og 560). Den utro Hustru straffes med indtil et Aars Fængsel. Straffen forhøjes indtil 2 Aars Fængsel, dersom hun har en fast Elsker. Den utro Ægtemand straffes med Fængsel indtil 2 Aar, dersom han har sin Elskerinde i sit og Hustruens Fælleshjem, eller dersom han offentlig holder sig en Elskerinde andetsteds. *Concursus necessarius* fastsættes for denne Forbrydelses Vedkommende som en strafbar Handling.

Blodskamsforbrydelsen indtager forsaavidt en ejendommelig Plads i Loven, som den ikke betragtes som en Forbrydelse imod Racens Sundhed. Medens den Opfattelse andetsteds ikke er ualmindelig, at den nævnte Handling strider imod eugeniske Principer, betragtes den i den nye italienske Straffelov som en Forbrydelse mod Familiemoralen. Blodskam straffes, naar den finder Sted mellem Skægtninge i den op- eller nedstigende lige Linie, eller mellem Broder og Søster, dersom den vækker offentlig Forargelse. Straffen er Fængsel indtil 5 Aar, men kan stige indtil 8 Aar, dersom det drejer sig om et »fast Forhold«.

Det er i god Overensstemmelse med den fascistiske Moral og Opfattelse af Pligtfølelsen overfor Hjem og Familie, at den Ægtefælle, der gør sig skyldig i *desertio malitiosa* eller paa anden Maade udviser en Adfærd, der strider imod god Familiesæd og Moral, eller som undlader at opfylde sine Forsørgerpligter, straffes med Fængsel paa indtil 1 Aar samt Bøde paa indtil 10,000 Lire.

I ovenstaaende er forsøgt en kortfattet Gennemgang af de Punkter, der i særlig Grad karakteriserer den nye italienske Straffelov. Det vil ses, at Motiverne ikke har helt Uret, naar de med en vis Stolthed kendetegner Loven som maaske det betydeligste Lovgivningsarbejde, der er præsteret under det nye Regime, og at den af Verdenskrigen og Fascismen nyskabte nationale Bevisthed i saa udstrakt Grad som muligt har fjernet enhver fremmed Indflydelse og Tradition, saaledes at den nye *codice penale* er et udpræget italiensk-nationalt Værk. Lad nu den sidste Bemærkning være en Kende overdreven — thi de sidste Menneskealdres internationale Samarbejde paa Jurisprudensens og Kriminalogiens Omraade har ikke kunnet undgaa at sætte visse gensidige, dybe og næsten uudryddelige Spor — saa er den nye Lov i højeste Grad præget af italiensk Aand. Ensidigt doktrinært er det nye Lovgivningsarbejde ikke. Det fremhæves med Rette i Motiverne, at man ikke har tilstræbt at binde sig til en enkelt Skoles Opfattelser, men at man har tilegnet sig det, man fandt af størst Værdi, enten det stammede fra den positivistiske eller fra den klassiske Skole. Det er muligt, at der vil blive Loven en blandet Modtagelse til Del i den øvrige Verden, og ikke mindst vil vel Dødsstraffens Genindførelse blive meget omdebatteret. Dette er imidlertid ikke afgørende. Afgørende er derimod det Faktum, at det er lykkedes det nye Italien gennem en Række overordentlig grundige Forarbejder at skabe sig en Straffelov af monumental Virkning. Man være en Tilhænger eller en Modstander af Lovens forskellige Bestemmelser, eet maa retfærdigvis enhver indrømme: Den nye italienske Straffelov bærer Vidne om, at den Nation, der har skabt den, med Rette kalder sig Efterkommere af hin gamle romerske Nation, der allerede for Aarhundreder siden gjorde en saa mægtig Indsats paa Jurisprudensens Omraade, at store Dele af europæisk Lovgivning den Dag i Dag bygger paa dette Fundament.